

DECIZIE

17 februarie 2016

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
lărgit al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președinte, judecătorul: Tatiana Vieru

Judecătorii: Tamara Chișca- Doneva, Valentina Clevadi,
Oleg Sternioală, Iurie Bejenaru

examinînd recursul declarat de avocatul Dorina Dilion în interesele lui Andrei Gumeniuc,

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată a lui Andrei Gumeniuc împotriva Inspectoratului General al Poliției al Ministerului Afacerilor Interne al Republicii Moldova cu privire la contestarea actelor administrative, restabilirea în funcția anterior deținută și încasarea salariului pentru absența forțată de la lucru,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 08 septembrie 2015, prin care a fost admis apelul declarat de Inspectoratului General al Poliției al Ministerului Afacerilor Interne al Republicii Moldova, casată hotărîrea Judecătoriei Centru mun. Chișinău din 30 ianuarie 2015 și emisă o nouă hotărîre cu privire la respingerea acțiunii,

c o n s t a t ă:

La 26 martie 2014, Andrei Gumeniuc a depus cerere de chemare în judecată împotriva Inspectoratului General al Poliției al Ministerului Afacerilor Interne cu privire la contestarea actelor administrative și restabilirea în funcția anterior deținută.

În motivarea acțiunii reclamantul Andrei Gumeniuc a invocat că, prin ordinul IGP al MAI nr.79-ef din 06 februarie 2014 a fost sancționat disciplinar cu concedierea din Poliție în temeiul art.47 alin. (l) lit. k) din Legea cu privire la activitatea Poliției și statutul polițistului nr.320 din 27 decembrie 2012, pentru încălcarea prevederilor art. 26 alin. (l) lit. a), b) și k) din Legea nr. 320 din 27 decembrie 2012, pct.6 lit. a), j), l) și pct. 13 din Codul de etică și deontologie al polițistului, manifestată prin neadaptarea unui comportament demn și respectuos față de persoane și a unei atitudini ferme față de cei care încalcă legea, neîndeplinirea corectă a sarcinilor ce stau în fața Poliției, pretinderea și acceptarea mijloacelor financiare necuvenite, acțiuni ce denigrează imaginea și prestigiul Poliției.

Prin ordinul nr.84 ef. din 07 februarie 2014 ordinul sus-menționat a fost completat cu pct. 1¹, stipulându-se că sancțiunea disciplinară menționată la pct. 1 se va aplica căpitanului de poliție Andrei Gumeniuc de la data revenirii din concediu.

Consideră reclamantul că, ordinul de sancționare este ilegal în fond, fiind emis contrar prevederilor legii, iar din conținutul ordinului nr.79 ef. din 06 februarie 2014 rezultă, că acesta a fost emis în legătură cu urmărirea penală declanșată de Centrul Național Anticorupție pe faptul pretinderii de către reclamant de la cetățeanul D. Maximenco a mijloacelor bănești pentru neexpedierea în Judecătoria Glodeni a procesului-verbal cu privire la contravenție întocmit în privința ultimului. Din conținutul aceluiași ordin rezultă că acesta a fost emis în urma anchetei de serviciu efectuate de către Serviciul Securitate Internă și Combateră a Corupției al MAI.

Menționează că, afirmația conținută în actul contestat cu privire la îndeplinirea necorespunzătoare a obligațiilor de serviciu, este una neîntemeiată și neveridică, lipsită de orice suport probatoriu, deoarece în calitate de agent constatat din cadrul Inspectoratului de Poliție Glodeni a întocmit la 24 decembrie 2013 în privința cetățeanului D. Maximenco un proces-verbal cu privire la contravenție în baza art.243 Codul contravențional, care la 30 decembrie 2013 a fost expediat conform competenței materiale în Judecătoria Glodeni. Urmărirea penală la care se face referință în ordinul de sancționare, a fost declanșată la 02 ianuarie 2014, iar potrivit rezultatelor expertizei judiciar-criminalistice nr.00031 din 16 ianuarie 2014, pe mâinele sale nu s-a stabilit existența urmelor de substanțe speciale care ar fi fost utilizată la marcarea bancnotelor pretins extorcate, lipsa a orice indice de fapt cu privire la pretinderea și primirea mijloacelor bănești.

Mai menționează că, partea de motivare a actului de sancționare cuprinde doar informații despre o faptă investigată într-o pretinsă urmărire penală inițiată de către un alt organ, fără a fi reflectate consecințele faptei comise, probele ce confirmă vinovăția sa, constatările efectuate și argumentarea acestora. În actul de sancționare de către pîrît nu a fost indicat concret prin ce s-a manifestat neadaptarea unui comportament demn și respectuos față de persoane, a unei atitudini ferme față de cei care încalcă legea și neîndeplinirea corectă a sarcinilor ce stau în fața Poliției, nefiind clar în acest sens prin ce și față de cine anume a manifestat comportament nedemn și care anume din sarcinile poliției prin prisma prevederilor legale - pct.5 din Codul de etică și deontologie al polițistului și ale art. 11 din Legea nr.320 din 27 decembrie 2012, nu au fost îndeplinite, sau au fost îndeplinite necorespunzător.

La fel, susține că deși potrivit pct.65 din Statutul disciplinar al polițistului, aplicare sancțiunii disciplinare nu exclude răspunderea penală, invocînd că norma respectivă nu este aplicabilă în situația sa, deoarece de către pîrît au fost invocate fapte similare cu cele incriminate prin ordonanța de punere sub învinuire.

Mai invocă faptul că ancheta de serviciu a fost inițiată în baza raportului de autosesizare, pîrîtul era obligat să remită spre examinare organelor Procuraturii concluziile anchetei de serviciu referitoare la abateri din care rezulta date și indici că a fost săvîrșită infracțiunea de pretindere și acceptare a mijloacelor bănești ce nu i se cuvin. Consideră, că pîrâtul și-a atribuit calitatea de organ de urmărire penală prin învinuirea lui de săvîrșirea unor fapte neconstatate, prin ce a fost încălcat dreptul constituțional reglementat de art. 21 din Constituția RM, care stabilește, că

orice persoană acuzată de un delict este prezumată nevinovată pînă cînd vinovăția sa va fi dovedită în mod legal, în cursul unui proces judiciar public, în cadrul căruia i s-a asigurat toate garanțiile necesare apărării sale.

Mai indică, că ordinul de sancționare nu determină acțiunile sau inacțiunile concrete pretinse că au fost încălcate, limitându-se doar la copierea sintagmelor din art.26 alin.(1) lit.a) și b) din Legea cu privire la activitatea Poliției și statutul polițistului.

Susține că de către pîrît au fost încălcate și prevederile pct.58 subpct.3) din Statutul disciplinar al polițistului, care stabilește, că persoana, în privința căreia se desfășoară ancheta de serviciu, este în drept la finalizarea anchetei de serviciu să facă cunoștință cu ordinul și materialele anchetei, cu respectarea legislației privind secretul de stat și protecția datelor cu caracter personal.

Cere, Andrei Gumeniuc anularea ordinelor IGP al MAI nr. 79ef. din 06 februarie 2014 și nr. 84ef din 07 februarie 2014 și restabilirea în funcție de inspector superior auto de stat al Serviciului supraveghere tehnică și accidente rutiere al Secției Securitate publică a Inspectoratului de Poliție Glodeni al IPG al MAI.

Ulterior, în cadrul examinării pricinii Andrei Gumeniuc a depus cerere de modificare și completare a cererii de chemare în judecată, indicînd suplimentar prevederile art. 209 Codul muncii, prin care sancțiunea disciplinară se aplică, de regulă, imediat după constatarea abaterii disciplinare, dar nu mai tîrziu de o lună din ziua constatării ei. Astfel, ordinul de sancționare i-a fost adus la cunoștință peste termenul de o lună de la momentul constatării abaterii disciplinare. Prin urmare, în opinia reclamantului, pîrîtul i-a aplicat sancțiunea disciplinară peste termenul de o lună, fapt ce constituie temei de anulare a ordinului.

Prin urmare, solicită Andrei Gumeniuc anularea ordinelor IGP al MAI nr.79-ef din 06 februarie 2014 și nr.84 ef. din 07 februarie 2014 ca fiind ilegale, restabilirea în funcția de inspector superior auto de stat al Serviciului supraveghere tehnică și accidente rutiere al secției securitate publică al Inspectoratului de Poliție Glodeni al IGP al MAI, încasarea din contul IGP al MAI în beneficiul său a salariului pentru întreaga perioadă de absență forțată de la lucru începînd cu 06 februarie 2014.

Prin hotărîrea Judecătoriei Centru mun. Chișinău din 30 ianuarie 2015, acțiunea a fost admisă. A fost anulat integral ordinului nr.79-ef din 06 februarie 2014, privind aplicarea sancțiunii disciplinare sub formă de concediere a căpitanului de poliție Gumeniuc Andrei din funcția de inspector superior auto de stat al Serviciului supraveghere tehnică și accidente rutiere al Secției securitate publică a Inspectoratului de poliție Glodeni al Inspectoratului General al Poliției al MAI al RM, în temeiul art.47 alin.(1) lit.k) din Legea cu privire la activitatea poliției și statutul polițistului nr.320 din 27 decembrie 2012. A fost anulat integral ordinului nr.89ef. din 07 februarie 2014 privind completarea ordinului nr.79ef. din 06 februarie 2014. A fost restabilit Andrei Gumeniuc în funcția de inspector superior auto de stat al Serviciului supraveghere tehnică și accidente rutiere al Secției securitate publică a Inspectoratului de poliție Glodeni al Inspectoratului general de poliție al MAI RM începînd cu 06 februarie 2014. A fost încasat din contul Inspectoratului General al Poliției al MAI al RM în beneficiul lui Andrei Gumeniuc salariul pentru lipsa forțată de la muncă pe perioada 06 februarie 2014 -

30 ianuarie 2015 în mărime de 52 141,06 lei, reieșind din salariul mediu de 4536,71.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 08 septembrie 2015 a fost admis apelul declarat de Inspectoratul General al Poliției al Ministerului Afacerilor Interne al Republicii Moldova, casată hotărârea primei instanțe și emisă o nouă hotărâre cu privire la respingerea integrală a acțiunii.

La 30 noiembrie 2015, avocatul Dorina Dilion în interesele lui Gumeniuc Andrei a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, cerînd admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel cu menținerea hotărîrii primei instanțe.

În motivarea recursului a indicat că, nu este de acord cu decizia instanței de apel, deoarece este emisă în contradicție cu circumstanțele pricinii și bazată pe o interpretare eronată a normelor de drept material.

Menționează că instanța de apel la examinarea pricinii nu a ținut cont de faptul că în actul de sancționare sunt expuse foarte vag circumstanțele în care a avut loc comportamentul colaboratorului de poliție, precum și modalitatea prin care s-a manifestat comportamentul neadecvat funcțiunii în exercițiu. Astfel încât, în cazul în care, potrivit concluziei instanței de apel, nu era necesară constatarea săvîrșirii faptei penale de către recurent, astfel obligatoriu fiind de a demonstra în baza unui probatoriu argumentat săvîrșirea abaterii disciplinare, care a servit drept temei de concediere.

Susține recurentul că, în ordinul vizat se indică faptul, precum că acesta este emis în urma efectuării anchetei de serviciu desfășurate în privința colaboratorului de poliție Gumeniuc Andrei pe marginea sesizării prezenței comiterii de către ultimul unui act de corupție. Sub acest aspect, însă, făcîndu-se lipsă careva argumente, probe concrete, acte confirmative, precum lipsește la materialele cauzei nemijlocit actul prin care s-ar confirma petrecerea unei anchete de serviciu, - fapt care vine în contradicție cu prevederile art. 210 alin. (1) din Codul muncii.

În același context recurentul menționează că instanța de apel a ignorat faptul, că pîrîtul, efectuînd ancheta de serviciu, care, reieșind din conținutul ordinului de sancționare, a fost inițiată în baza raportului de autosesizare, în temeiul art. 55 din Legea nr. 320 din 27 decembrie 2012, era obligat să remită spre examinare organelor Procuraturii concluziile anchetei de serviciu referitoare la abateri. Astfel, intimatul și-a atribuit calitatea de organ de urmărire, fapt prin care s-a încălcat dreptul constituțional al persoanei reglementat de art. 21 din Constituția R. Moldova.

Totodată, instanța de apel nu a ținut cont de faptul că de către intimat au fost încălcate și prevederile pct. 58, subpct. 3) din Statutul disciplinar al poliției, potrivit căruia: persoana, în privința căreia se desfășoară ancheta de serviciu, este în drept la finalizarea anchetei de serviciu să facă cunoștință cu ordinul și materialele anchetei, cu respectarea legislației privind secretul de stat și protecția datelor cu caracter personal. Așa fiind, Andrei Gumeniuc nu a cunoscut despre finalizarea anchetei de serviciu, în acest sens de către intimat nefiind prezentate careva probe confirmative.

Consideră că instanța de apel a concluzionat eronat și asupra argumentului intimatului cu privire la concedierea lui Andrei Gumeniuc din motivul de neînștiințare despre actul de corupție,- argument expus exclusiv de către reprezentantul intimatului doar nemijlocit în ședința de judecată, pe cînd nici în

ordin și nici în alte acte anexate la materialele cauzei despre nedenunțarea actului de corupție nu s-a invocat ca obiect al sancționării, ba mai mult, în acest sens urma a fi efectuată o anchetă disciplinară separată.

La fel, susține că instanța de apel a lăsat fără apreciere legalitatea sancțiunii disciplinare aplicate prin prisma prevederilor art. 209 Codul muncii, reglementare ce ține de termenul de aplicare a sancțiunii.

În conformitate cu art. 434 CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Din actele pricinii rezultă că instanța de apel la 09 septembrie 2015 a expediat în adresa recurentului copia deciziei integrale, însă la materialele dosarului nu se regăsește dovada recepționării acesteia, și prin urmare recursul depus la 30 noiembrie 2015 se consideră depus în termen.

În conformitate cu art.440 alin.(2) Codul de procedură civilă, completul din 3 judecători prin încheierea din 27 ianuarie 2016 a considerat recursul admisibil și a dispus examinarea fondului de un complet din 5 judecători.

În conformitate cu art. 444 Codul de procedură civilă, recursul se examinează fără înștiințarea participanților la proces.

Studiind materialele dosarului, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție consideră recursul întemeiat și care urmează a fi admis cu casarea deciziei instanței de apel și menținerea hotărârii primei instanțe din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 445 alin. (1) lit. f) Codul de procedură civilă, instanța, după ce judecă recursul, este în drept să admită recursul, să caseze decizia instanței de apel și să mențină hotărârea primei instanțe.

Din actele pricinii s-a stabilit că prin ordinul Inspectoratului General al Poliției al MAI al RM nr. 271ef. din 19 iulie 2013, recurentul Andrei Gumeniuc a fost angajat în cadrul Organelor Afacerilor Interne al Ministerului Afacerilor Interne în funcția de Inspector superior auto de stat al Serviciului Supraveghere Transport și Circulație Rutieră al secției Securitate Publică a Inspectoratului de poliție Glodeni al Inspectoratului General al Poliției MAI, în gradul de căpitan de poliție.

S-a stabilit că prin ordinul nr. 76 ef. din 06 februarie 2014, Andrei Gumeniuc a fost sancționat disciplinar cu concedierea din poliție, în temeiul art. 47 alin. (1) lit. k) din Legea cu privire la activitatea Poliției și statutul polițistului nr. 320 din 27 decembrie 2012. Prin Ordinul nr. 84 ef. din 07 februarie 2014 a fost completat ordinul nr. 79 ef. din 06 februarie 2014 cu pct. 1¹.

La 26 martie 2016, Andrei Gumeniuc a contestat în instanța de judecată legalitatea ordinelor menționate, solicitând, anularea acestora, restabilirea în funcția anterior deținută și încasarea salariului pentru absența forțată de la serviciu.

Fiind investită cu judecarea pricinii în fond, prima instanță a admis acțiunea ca fiind întemeiată și a anulat ordinului nr.79-ef din 06 februarie 2014 și ordinul nr.89ef. din 07 februarie 2014 cu încasarea din contul Inspectoratului General al Poliției al MAI al RM în beneficiul lui Andrei Gumeniuc a salariului pentru lipsa forțată de la muncă pe perioada 06 februarie 2014 -30 ianuarie 2015 în mărime de 52 141,06 lei, concluzionând că ordinul de concediere a recurentului-reclamant este emis contrar prevederilor art. 210 alin. (1) și art. 209 Codul muncii, art. 26 alin. (1)

lit. a) și b), art. 11 din Legea cu privire la activitatea Poliției și statutul polițistului nr. 320 din 27 decembrie 2012 și pct. 5 din Codul de etică și deontologie al polițistului.

Instanța de apel a casat hotărârea primei instanțe și a emis o hotărâre nouă de respingere integrală a acțiunii concluzionând că în speță actele administrative contestate sunt emise de un organ competent, conform legii și procedurii stabilite.

Judecând recursul declarat de către avocatul Dilion Dorina în interesele lui Andrei Gumeniuc, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție consideră că instanța de apel în speța dată a aplicat eronat normele de drept material și a emis o decizie neîntemeiată care urmează a fi casată cu menținerea hotărârii primei instanțe.

Din materialele dosarului rezultă că, prin ordinul Inspectoratului General al Poliției al Ministerului Afacerilor Interne nr. 79 ef. din 06 februarie 2014 „Cu privire la sancționarea disciplinară a angajatului IP Glodeni al IGP al MAI, căpitan de poliție Andrei Gumeniuc a fost sancționat disciplinar cu concedierea din Poliție în temeiul art.47 alin.(1) lit.k) din Legea cu privire la activitatea Poliției și statutul polițistului nr.320 din 27 decembrie 2012, pentru încălcarea prevederilor art.26 alin.(1) lit.a). b) și k) din Legea nr.320 din 27 decembrie 2012, pct.6 lit.a), j), 1) și pct. 13 din Codul de etică și deontologie al polițistului, manifestată prin neadaptarea unui comportament demn și respectuos față de persoane și a unei atitudini ferme față de cei care încalcă legea, neîndeplinirea corectă a sarcinilor ce stau în fața Poliției, pretinderea și acceptarea mijloacelor financiare necuvenite, acțiuni ce denigrează imaginea și prestigiul Poliției.

Iar, prin ordinul Inspectoratului General al Poliției al Ministerului Afacerilor Interne al RM nr.84 ef. din 07 februarie 2014 a fost stabilit că Andrei Gumeniuc din data de 05 februarie 2014 se află în concediu medical și ordinul sus-menționat a fost completat cu pct. 1¹, avînd următorul conținut: sancțiunea disciplinară menționată la pct. 1 se va aplica căpitanului de poliție Andrei Gumeniuc de la data revenirii din concediu.

Conform art. 206 alin. (1) lit. d) Codul muncii, pentru încălcarea disciplinei de muncă, angajatorul are dreptul să aplice față de salariat sancțiuni disciplinare dintre care și concedierea.

Iar, conform art. 210 alin.(1) lit.a) Codul muncii, sancțiunea disciplinară se aplică prin ordin (dispoziție, decizie, hotărâre), în care se indică în mod obligatoriu temeiurile de fapt și de drept ale aplicării sancțiunii

Colegiul reține că temeiurile invocate de către intimatul Ministerul Afacerilor Interne în ordinul nr. 79ef. din 06 februarie 2014 de sancționare disciplinară cu concedierea a recurentului Andrei Gumeniuc din Poliție sunt: neadaptarea unui comportament demn și respectuos față de persoane, neadaptarea unei atitudini ferme față de cei care încalcă legea, neîndeplinirea corectă a sarcinilor ce stau în fața poliției, pretinderea mijloacelor financiare necuvenite și acceptarea mijloacelor financiare necuvenite.

Din conținutul ordinului menționat rezultă că acesta a fost emis în baza anchetei de serviciu și anume prin explicațiile date de Andrei Gumeniuc la 27 ianuarie 2014 în cadrul anchetei de serviciu prin care se pretinde că acesta a confirmat că contravenientul D.Maximenco i-a propus mijloace financiare pentru a nu documenta cazul și a nu expedia dosarul în judecată.

Însă, din explicațiile date de recurent la 27 ianuarie 2014 rezultă contrariul, și anume că materialul contravențional la momentul adresării cet. D. Maximenco era deja expediat în instanța de judecată și nu mai era în gestiunea sa.

La fel, corect prima instanță a reținut că concedierea lui Andrei Gumeniuc din motivul de neînștiințare despre actul de corupție este expus exclusiv de către reprezentantul intimatului numai în cadrul examinării pricinii, nici în ordinul contestat și nici în alte acte anexate la dosar, inclusiv și în cadrul anchetei de serviciu, nu s-a invocat ca obiect al sancționării despre nedenunțarea actului de corupție.

Astfel, pornind de la conținutul actului de sancționare, instanța de recurs consideră că prima instanță just a concluzionat că acesta cuprinde doar informații despre anumite fapte, limitându-se doar la o descriere cronologică a anumitor fapte, fără a fi reflectate acțiunile angajatului, probele ce confirmă vinovăție reclamantului, constatările efectuate și argumentarea acestora.

Corect prima instanță a mai stabilit că în ordinul de sancționare contestat în speță, de către angajator nu a fost indicat concret prin care acțiuni sau inacțiuni s-a manifestat neadaptarea unui comportament nedemn și respectuos față de persoane, a unei atitudini ferme față de cei care încalcă legea și neîndeplinirea corectă a sarcinilor ce stau în fața poliției.

La fel, din cuprinsul ordinului de sancționare contestat rezultă că acesta nu este emis în baza unor probe care ar demonstra prin ce și față de cine anume angajatul a manifestat un comportament nedemn și care anume din sarcinile poliției, prin prisma prevederilor pct. 5 din Codul de etică și deontologie al polițistului și ale art. 11 din Legea cu privire la poliție și statutul polițistului nr. 320 din 27 decembrie 2012 nu au fost îndeplinite sau nu au fost îndeplinite corespunzător de către recurentul Andrei Gumeniuc.

De asemenea, în partea dispozitivă a ordinului de sancționare nu sunt specificate care acțiuni sau inacțiuni concrete ale angajatului au servit drept temei de sancționare a acestuia, intimatul limitându-se doar la expunerea sintagmelor din dispoziția art. 26 alin. (1) lit.a) și b) din Legea cu privire la Poliție și statutul polițistului, care prevede că, polițistul își desfășoară activitatea profesională în interesul și în sprijinul persoanei, comunității și al instituțiilor statului, exclusiv pe baza și în executarea legii, fiind obligat: să respecte cu strictețe drepturile, libertățile omului și demnitatea umană, să aibă comportament demn și respectuos pentru persoane, o atitudine fermă față de cei care încalcă legile; să se conducă, în exercitarea atribuțiilor de serviciu, de legislație, asigurând îndeplinirea sarcinilor ce stau în fața Poliției.

Prin urmare, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție consideră că prima instanță just a reținut că atât prin formularea faptei, cât și prin lipsa de probe la emiterea ordinului, Andrei Gumeniuc a fost sancționat pe fapte abstracte, punându-i-se pe seama acestuia încălcarea unor acțiuni precum pretinderea și acceptarea mijloacelor financiare ce nu i se cuvin.

În acest context, Colegiul notează că prevederile art. 206-209 Codul muncii, reglementează modul de aplicare a sancțiunilor disciplinare, însă Inspectoratul General al Poliției al Ministerului Afacerilor Interne RM, contrar art. 24 alin. (3) al Legii contenciosului administrativ, nu a prezentat în instanță probe care ar dovedi comiterea de către Andrei Gumeniuc a abaterii disciplinare imputate, în acest sens

argumentele recurentului cu primire la casarea deciziei instanței de apel și menținerea hotărârii primei instanțe sunt întemeiate.

Sub aspectul celor invocate instanța de recurs mai reține că, instanța de apel nu a ținut cont de faptul că conținutul actului de sancționare este identic conținutului ordonanței de punere sub învinuire, avînd la bază aceleași circumstanțe de fapt și incriminarea acelorași acțiuni, manifestate prin pretinderea și acceptarea mijloacelor financiare necuvenite, deși conform pct. 65 din Statutul disciplinar al polițistului care prevede că, aplicarea sancțiunii disciplinare nu exclude răspunderea penală, însă, prima instanță temeinic și legal a concluzionat că în cazul din speță norma respectivă nu este aplicabilă.

Conform art. 209 alin. (1) Codul muncii, sancțiunea disciplinară se aplică, de regulă, imediat după constatarea abaterii disciplinare, dar nu mai tîrziu de o lună din ziua constatării ei, fără a lua în calcul timpul aflării salariatului în concediul anual de odihnă, în concediul de studii sau în concediul medical.

În acest sens, instanța de recurs menționează că ziua constatării abaterii se consideră ziua în care despre abatere a aflat conducătorul unității sau o altă persoană, căreia conform serviciului îi este subordonat salariatul indiferent de faptul dacă această persoană, în conformitate cu legislația, are sau nu dreptul de a aplica sancțiuni disciplinare.

Drept urmare, Colegiul consideră întemeiată și concluzia primei instanțe în privința depășirii termenului de aplicare a sancțiunii disciplinare stabilit de art. 209 Codul muncii, dat fiind faptul că ziua constatării abaterii disciplinare incriminare recurentului este 03 ianuarie 2014, fapt conformat prin raportul depus pe numele șefului Serviciului de Securitate Internă și combatere a corupției al MAI datat cu 03 ianuarie 2014, însă situația menționat în ordinul de sancționare disciplinară cu privire la concedierea lui Andrei Gumeniuc sancțiunea a fost aplicată cu depășirea termenului de o lună stabilit.

Astfel, instanța de recurs notează că nu s-a confirmat legalitatea ordinelor nr. 79 ef. din 06 februarie 2014 cu privire la sancționarea disciplinară și concedierea reclamantului și nr. 84ef. din 07 februarie 2014 cu privire la completarea ordinului enunțat supra, de aceea corect prima instanță a dispus anularea ordinelor date, cu restabilirea lui Andrei Gumeniuc în funcție de inspector superior auto de stat al Serviciului supraveghere tehnică și accidente rutiere al Secției Securitate publică a Inspectoratului de poliție Glodeni al Inspectoratului General al Poliției al MAI, cu achitarea salariului pentru lipsa forțată de la serviciu cum prevede art. 90 Codul muncii.

Ținînd cont de circumstanțele pricinii stabilite în raport cu normele legale sus-enunțate, instanța de recurs conchide că, instanța de fond, prin stabilirea justă a circumstanțelor pricinii, aplicarea și interpretarea justă a normelor de drept material și procedural, corect au pronunțat soluția privind admiterea acțiunii înaintată de către Andrei Gumeniuc.

Prin urmare, instanța de recurs reține ca greșită și contrară prevederilor normelor de drept material enunțate concluzia instanței de apel de casare a hotărârii primei instanțe și emiterii unei noi hotărâri de respingere a acțiunii, fiind întemeiată critica recurentului în sensul că instanța de apel a aplicat eronat normele de drept material.

În atare circumstanțe, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție constată că soluția primei instanțe de admitere a acțiunii este rezultatul unei interpretări corecte a normelor de drept material, cu aprecierea juridică cuvenită a probelor în conformitate cu art. 130 Codul de procedură civilă și respectării prevederilor art. art. 121, 122 Codul de procedură civilă.

Astfel, din considerentele menționate și având în vedere faptul că circumstanțele pricinii au fost constatate de prima instanță, însă normele de drept material au fost aplicate eronat de către instanța de apel și nu este necesară verificarea suplimentară a cărorva dovezi, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a admite recursul declarat de către avocatul Dorina Dilion în interesele lui Andrei Gumeniuc, de a casa integral decizia instanței de apel și de a menține hotărârea primei instanțe.

În conformitate cu art.445 alin. (1) lit. f) Codul de procedură civilă, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție,

d e c i d e:

Se admite recursul declarat de către avocatul Dorina Dilion în interesele lui Andrei Gumeniuc.

Se casează decizia Curții de Apel Chișinău din 08 septembrie 2015 și se menține hotărârea Judecătoriei Centru, municipiul Chișinău din 30 ianuarie 2015, în pricina civilă la cererea de chemare în judecată a lui Andrei Gumeniuc împotriva Inspectoratului General al Poliției al Ministerului Afacerilor Interne al Republicii Moldova cu privire la contestarea actelor administrative, restabilirea în funcția anterior deținută și încasarea salariului pentru absența forțată de la lucru.

Decizia este irevocabilă din momentul emiterii.

Președinte, judecătorul

Tatiana Vieru

Judecătorii

Tamara Chișca-Doneva

Valentina Clevadi

Oleg Sternioală

Iurie Bejenaru